

אוצרות

גליון שפועי מאוצרותיהם של רביה"ק רבי נחמן מברסלב ותלמידיו זיע"א

התחדשות

"ומלאה הארץ דעה"

בשמחה רבה הגנו לבשר לשוחרי הסידות ברסלב די בכל אתר ואתר, שלאחר מאמצים מרובים, ובהשתדלות ידידי 'אוצרות ברסלב' בבית-שמש, עלה בידינו להקים עמדת מחשב נוספת להטענת שיעורים, שבה יוכלו כל החפץ להרוות את צימאונו בדברי אלוקים חיים הנובעים מהנחל הנובע מקור החכמה.

המערכת הוקמה בבית-שמש, בבית המדרש 'נחלת חן' רחוב רבי מאיר בעל הנס 5, וניתן להטעין בה נגני MP3 במגוון רחב של שיעורים ושיחות שבידי מערכת 'אוצרות ברסלב'.

ברצוננו להקים עוד ועוד מערכות כאלו בכל רחבי הארץ, והגנו פונים בזאת לכל הרוצה להימנות בין מזכיי הרבים בצורה חסרת תקדים זו – ע"י הנצחה או הקדשה לזכות, להצלחה או לע"נ יקריו – ליצור קשר בטל. 057-3100647.

מקווים אנו שמערכת הטענת שיעורים זו תהווה פריצת דרך בתחום ההפצה, ובכך נזכה לייצור הנפלא 'ומלאה הארץ דעה את ה' כמים לים מכסים".

חוק. הלימוד היומי

יום	יום בחודש	ליקוטי מוהר"ן	ליקוטי הלכות	ליקוטי תפילות	הדף היומי
א	ב	ב	ב	ב	ב
ב	ג	ג	ג	ג	ג
ג	ד	ד	ד	ד	ד
ד	ה	ה	ה	ה	ה
ה	ו	ו	ו	ו	ו
ו	ז	ז	ז	ז	ז

יום של הפצה

א בשבת

אברהם בן איטה – שיעוליה בכל העניינים וזיכה לדבוק בדרכי הצדיק

יו"ל ע"י
אוצרות ברסלב
02-9950000
Tel. 1-718-8552121

ת.ד. 50617 בית שמש
טל' במשרד: 02-9993338 פקס: 02-9926066
ניתן לקבל את הגליון מידי שבוע גם בדוא"ל
braslav@actom.net.il

הפצה למנויים ובתי כנסיות: 057-3100646
הנצחה, תרומות ופרסום: 057-3100693

האמן בעצמך!

התשואות הרמות בחצר בית הכלא באותו בוקר – החרישו אוזניים; הם עמדו בקבוצות ושוחחו נרגשות על הידיעה המרעישה שנחתה עליהם בפתע פתאום:

לרגל יום הולדתו של הנשיא, הוא הכריז על חגיגה גורפת לכל אחד מן האסירים שיביע הרטה על מעשיו ונכונות להיטיב את דרכיו.

שליחו המיוחד של הנשיא הופיע בעצמו והקריא את הצו הנשיאותי שהכיל גם הפתעה:

כל אסיר משוחרר יזכה ללווי צבאי מיוחד שישמור עליו בדרך לחירות, ובנוסף יזכה למקום מגורים מפואר חנים בעיר הבירה, סמוך לארמון הנשיאות, שם יהנה מחסותו האישית של הנשיא...

כל האסירים נדחקו בסך, נפעמים ונרגשים, לחתום על טופס השיחרור. שמחתם הרקיעה שחקים. כולם, מלבד קבוצה קטנה של אסירים שעמדו בשולי החצר כשהם מבכים את אומללותם... בטוחים היו שחגיגה זו אינה כוללת אותם, הם

הרי התפרעו כל הזמן והפרו את החוק גם בין כותלי בית הכלא; הם לא יכולים להאמין שגם עליהם חלה הטובה בלתי נתפסת זו.

לא הועילו שיכנועים; הם לא היו מוכנים לגשת ולחתום, אטמו אוזניים לכל הקריאות שהופנו לכיוונם. רק קול יללותיהם המשיך להדהד ברחבי החצר.

לפעמים זה פשוט מפליא, יושב אדם ונאנח יום-יום על ריחוקו הגדול מן הקדושה.

תמיד הוא כאוב ודאוב על גורלו המר. בכל עת מצוא הוא מביע את עומק מרירותו על כך שהוא נכשל תמיד... אם נדון לפי ראות עינינו, נחשוב שיש מעט אנשים כמותו שהם כה משתוקקים לצאת מסבך המעשים הרעים...

אך ראה זה פלא, בעוד שהמתלונן הסידרתי הזה היה אמור להיות הראשון שיענה לקריאת החגיגה, הרי בפועל הוא ממשיך להתלונן ולא עושה דבר.

הצדיק מודיע על מתנת החיים שאותה מוכן מלך מלכי המלכים להעניק גם לגרוע שבגרועים, אם וכאשר יתמיד הלה בבקשת רחמים! ואף על פי כן לא תופס המתלונן שלנו בחבל ההצלה שמושלך לעברו; הוא ממשיך ליייל על שייברו הגדול ומוסיף לשקוע בעצבות. אף אינו נוקט

בעצת הזעקה לה' – בהתחדשות ובעקשנות כנדרש. הסיבה לכך פשוטה: הוא לא יכול להאמין שגם למו שהוסיף חטא על פשע, ומרד ופגם במזיד פעמים כה רבות, מיועדת החגיגה – אם רק יבקש אותה; הוא לא מוכן לקבל את העובדה המופלאה, שחסידי ה' לא תמו, ורחמינו לא כלו גם מול הסתאבות שכזו.

זו הייתה למעשה אומללותה של גלות מצרים, הגלות שכל עיקרה נגרמה מחסרון אמונה (לקוטי מוהר"ן ח"א ז), חסרון שבתורו גרם לחסרון נוסף – שבני ישראל לא האמינו בעצמם. זאת משום שהכירו בשפלות מעשיהם ונמיכות מדרגתם, ולא יכלו להאמין שגם עליהם חלה רחמנותו האינוסופית של הקדוש ברוך הוא.

הם אמנם זעקו והתמרמרו, רצו בכל לב לצאת מבור שביים, אך כאשר הופיע משה רבינו ובפיו בשורת הגאולה וההצלה, בצירוף ההבטחה המופלאה להביאם אל ארץ חמדה טובה ורחבה – קצרה רוחם מלשמוע בקולו; הם לא יכלו להעלות על דעתם שגם הם, בעומק טומאתם, עדיין מרוחמים ואהובים כל כך.

עונה פסולה זו – שנראית כה תמימה ועטופה בשברון לב לכאורה על הריחוק מן הקדושה – גרמה להם לאטום אוזניים לקריאת הגאולה ולסרב לפנייתו של משה רבינו, והיא זו שגרמה גם להכבדת עול הגלות והעבודה הקשה.

פרשת השבוע מלמדת אותנו אפוא, את הזהירות הנצרכת לנו בהכרת ערכנו:

ודאי שמוטל עלינו להכיר בחסרונותינו ואיננו יכולים להתעלם מהם, אך עם זאת עלינו להיזהר מאד לבל ניתפס לקטנות הדעת ולזלזל בעצם מהותנו. לנגד עינינו צריכה לעמוד הברורה של רבינו הקדוש, "שהאדם צריך שיהיה לו אמונה בעצמו – שגם הוא חביב בעיני השם יתברך, כי לפי גדולת טובתו של השם יתברך – גם הוא גדול וחשוב בעיני יתברך" (שיחות הר"ן קמ).

חובתנו להכיר בכוחות המופלאים שנטועים בנו, ולהאמין באהבה ובקשר הנצחי שלנו עמו יתברך. עלינו לבטוח בחסדי ה' ובכוח צדיקי האמת שמגלים לנו רחמי שמים אלו, ובכוח זה לעמוד הכן לקריאת הגאולה ולעצת התפילה שמחשישה את הגאולה הפרטית והכללית.

(עפ"י ליקוטי הלכות, תפילין ו-לא).

המשיח הפרטי

התורה), דהיינו הספרים הקדושים שמוגלים הפנים של תורה, בבחינת 'רוח אלוקים מרחפת על פני המים'... דא (= זו) רוחו של משיח (וזהר וחי, רמ ע"א) שמרחה על פני המים שהם התורה (ב"ק י"ז ע"א); וכשם שעסק התורה מחיש את הגאולה הכללית, כך הוא מחיש את הגאולה הפרטית.

כל לימוד של כל חלק בתורה נותן חיים, כמו שנאמר "כי חיים הם למוצאיאיהם" (משלי ד, כב), אבל רוחו של משיח שורה במיוחד על "פני" המים-התורה. מהם "פניה" של התורה?

הפנים של האדם הם החלק הגלוי שבו, לכן כשאומרים "פני" הדבר מתכוונים לשטחו החיצוני, אבל לפנים של האדם יש עוד משמעות – בהם מתגלים הקנשות, הפנימיות של האדם. פנים גם מלשון פנימיות.

גם בתורה הקדושה יש חלק נגלה, ויש עומק לפנים מעומק; גילוי "הפנים" של התורה משמעותו, לרדת לעומקה של התורה ולעשות ממנה "חיצונית" דהיינו לבאר אותה כך שתהיה ברורה ומובנת לכל לומד.

גילוי זה של עומק התורה מחזק את "רוחו של משיח" שמביאה את הגאולה הפרטית, אשר זה ייעודו תמיד ובפרט בימי השוכבי"ם שבהם קוראים בתורה אודות הגאולה מגלות מצרים שכוללת את כל הגלויות.

– קרב לנפשי את הגואל שלה, המשיח הפרטי שלה, כהסברו של הבעל שם טוב הקדוש.

קיומו של כוח רוחני זה מסביר את קביעתם של חז"ל: "כל ישראל יש להם חלק לעולם הבא", לאמור, שבסופו של דבר יזכה כל יהודי להגיע אל תיקונו הנצחי.

כמוכן, ככל שייטיב האדם את מעשיו, כך יהיה התיקון שלו מושלם יותר, מהיר יותר וללא צורך בזיכרון ובייסורים, אך עצם התיקון מובטח. "רוח אפינו משיח ה'" (איכה ד, ט) – הנביא משווה את המשיח לרוח החיים שבאדם, כדי להמחיש את חשיבותו של המשיח שאי אפשר בלעדיו, אך מהשוואה זו ניתן גם ללמוד שכשם שלכל אחד יש רוח חיים באפיו המחיה את גופו, כך יש לו רוח חיים נצחית שהיא תקוותו לחיי עולם.

הגאולה האישית, שהיא תקוותו של כל אחד לעתיד רוחני ונצחי, תלויה כמוכן במידת התקדשותו והיטהרותו, אבל ישנה מצווה מיוחדת שקשורה אל גאולה פרטית זו – לימוד התורה.

"כי בחינת משיח שורה על אנפי אורייתא (= פני

"כל אחד כפי קדושתו וטהרתו, כן יש לו בחינת משיח... בבחינת 'רוח אפינו משיח ה'..."

"ובחינת משיח הוא שורה על אנפי אורייתא, דהיינו הספרים הקדושים שמגלגין הפנים של תורה... בבחינת 'רוח אלוקים מרחפת על פני המים' – 'רוח אלוקים דא רוחו של משיח... ומים היא התורה כמוכא'."

(ליקוטי מוה"ז ח"ב לב)

"משיח" – מילה שהרטיטה כל לב יהודי בכל הדורות, מושג ששימש כקרן אורה בחשכת הגלויות, ועדיין ממושך להחיות את הלב בתקווה לגאולת הנפש והגוף מכל צרותינו הרוחניות והגשמיות.

במאמר שלנו נתוודע לפן האישי בסוגיית המשיח, שיוכל להאיר באור חדש את עבודת ה' שלנו בכלל ואת עבודתנו בימי השוכבי"ם בפרט.

כל אדם מישראל הוא עולם קטן, וכשם שבכלל העולם אנחנו בטוחים בבית המשיח שיתקן את העולם במלכות ש-ד-י וישים קץ לכל צרותינו, כך כל אחד בפרט יש לו 'בחינת משיח': שבכוחה לגאול אותו מכל הרע והטומאה שדבקה בו, כפי שדוד המלך מבקש: "קַרְקַה אֵל נַפְשִׁי גְאֹלָה" (תהילים סט, יט)

רבי משה ברסלב – תלמיד מוהרנ"ת

כשנשאל לסיבת הדבר, נדהמו השומעים לשמוע מפיו את התשובה: "כשאמרת 'וידבר ה' אל משה לאמר' חשבת: 'איך זכה ילוד אשה שה' יתברך ידבר עמו פנים אל פנים? אין זאת אלא שמשוה רבינו יזכר עצמו כל כך, עד שזכה שה' ידבר עמו!"

המה ראו כן תמוה, בשומעם על מה ולמה אבדה הכרתו ממנו.

ביום א' בשבט עלתה נשמתו לגנוי מרומים. החסיד הנלהב רבי אהרון מקיבליטש – שנהג לנסוע אליו רבות ואף זכה לשחות לידו בפטירתו – סיפר כי במשך כל הלילה למד רבי משה את התורה; ריג מ'ליקוטי מוהר"ן ח"א העוסקת בשם קדוש שמגן מהמוות, עד שיצאה נשמתו בטהרה.

השיבו רבי משה: "הלא מתלמידי רבינו הינכם; וכי יודע אני לדבר עימכם?!" "האמן ל", נענה רבי דוב, "יודע אתה מרבינו באמצעות רבי נתן, יותר משיודע אני ישירות מרבינו!" – – –

הגאון הקדוש רבי נחמן מטשערין נוהג היה לשלוח חסידים, שנכספה וגם כלתה נפשם לדעת את עומק דעת הצדיק, אל רבי משה ברסלב, כדי שישמעו מפיו דברי אלוקים חיים.

רבי משה מצידו, השקע את האילנות הצעירים במסירות מהמעין היוצא מבית ה'. הללו נודעו לימים בהתקשרותם הגדולה לרבינו, בעומק דעתם, ברוחם לבם ובמתיקות תפילתם. בהם החסידים הגדולים רבי ישראל קרדונר ורבי שמשון ברסקי, שקרבו רבים לאורו של רבינו הקדוש.

רבי משה היה ליקוטי הלכות מוהלך; לכל מאורע ולכל דבר נתן פירוש פנימי ושורשי ממעינו של מורו ורבו. כשנגנב ממנו פעם חפץ בעל ערך, החל הוגה בהלכות גניבה בשולחן ערוך עם הליקוטי הלכות הנלווים אליהן, עד שהוחזרה אליו הגניבה על ידי הגנב עצמו – ויהי לפלא.

לימודו ותפילתו היו בנעימות שלא מעלמא הדין. המקורבים הצעירים אהבו לעמוד ולהתענג על קול לימודו בשעת חצות-לילה. מספר שנים אף זכו החסידים להחיות נפשם מתפילתו המשתפכת בראש השנה, עת שימש כבעל תפילה בקיבוץ הקדוש באומן.

מסופר כי פעם אחת בערב ראש השנה, כשעבר לפני התיבה והחל לומר 'וידבר', נפל תחתיו מתעלף. מאוחר יותר,

זכה לגדול בנעוריו בבית מורנו רבי נתן וללמוד תורה מפיו. היה זה לאחר שאביו ר' יוסף בעדער (= הבל) העניק טובות הנאה למוהרנ"ת ועקב כך פוטר על ידי מתנגדי רבי נתן ממשרתו.

בתור הכרת טובה על מסירותו, קיבל על עצמו מוהרנ"ת ללמד את שני בניו, משה וזאנוול, תורה. הנערים גדלו בצילו של האילן הגדול, והיו לתלמידי רבים מופלגים וחסידים נלהבים.

דביקותו של רבי משה ברבו הייתה להפליא. אחד החסידים ראהו פעם פוסע כשספר ליקוטי הלכות צמוד אל פניו, ומשתי עיניו זולגים נחלי דמעות. נטל הלה מן הארון כרך דומה ופתח בדף המדובר, אך לא הצליח למצוא את המילים שגרמו לבכי הגדול...

ניגש אפוא ושאל את רבי משה לפשרו של דבר, והתלמיד הנאמן השיב לו כדברים האלה: "אם היית שומע את רבי נתן בעצמו אומר את ההלכה הזו, היית מבין מדוע התרגשתי כל כך" – – –

בחיי רבו זכה להתלוות אליו לעיתים בנסיעותיו, וכעבור שנים רבות היה מספר בערגה ממיסת-לב על כל דיבור מדיבורו ותנועה מתנועותיו, כשלא פעם זולגות עיניו דמעות.

רגיל היה מפעם לפעם לבקר את ידידו רבי אברהם בער נכד רבינו, והיו השניים מחיים נפשם ביכרונותיהם מרבי נתן.

פעם אחת, בבואו לבית חברו, לא מצאו בבית. התמונן רבי משה לשוב על עקבותיו, פנה אליו חותנו של רבי אברהם בער, הוא רבי דוב מטשערין, מתלמידי רבינו ואמר לו: "דבר אם כן עימי!"

כשם שהקול מעורר את הכוונה בתפילה, כך הכוונה מעוררת את הקול.

(עפ"י שיחות הר"ן רצ"ג)

הכירו את ר' זושא גא-ט

הוא עבר את המשוכות בגן, בריצה, והנה הוא כבר עומד מעבר לשער האחוזת. אבל לבו ההולם לא נתן לו מנוחה: 'מה יהיה כאשר ידלקו בעקבותיו וימצאו אצלו את הגניבה?'

בתוך כך הגיע לאוזניו קול עגלה נוסעת. סובב הגנב ראשו והבחין כי היהודי זושא הוא הנוסע בעגלתו הדלה הרתומה לסוס זקן, וטעונה מיני סחורות. סימן הגנב לר' זושא לעצור, ועצרה העגלה. הגוי ביקש מר' זושא לנסוע בעגלתו כברת-דרך, ורבי זושא נעתר לו. בתוך כך גולל הגנב את מעיל העור לעיני ר' זושא ואמר: "רואה אני כי ידיך מכחילת ופניך אדומות מקור. הנה לך, לבש מעיל זה, תריס טוב הוא מפני הצינה השולטת בעולם".

נטל ר' זושא את המעיל המשובח, לחש כמה מילות תודה להשי"ת, התעטף בו והמשיך לנסוע.

לא עברו יותר מכמה דקות ומשרתי הפריץ הגיעו אל העגלה, הביטו בשניים היושבים בה והבחינו ביהודי העטוף במעיל הגנוב מאדונם!

לא הועילו הסבריו וטעונו. הערל הגנב התחמק וברח – ור' זושא עמד נכלם לפני המשרתים הזועמים. הם הסירו את המעיל מגופו והיכוהו מכות נמרצות. משם הוליכוהו לבית הסוהר והשליכוהו לצינוק.

ישב ר' זושא בתא הטחוב ושפך לבו בתפילה להשי"ת שיצילהו ממצוקתו.

בתוך כך נודע הדבר בעיר, חסידי ברסלב שמעו ותצילנה אוזניהם: רבי זושא הצדיק יושב במאסר על לא עוול בכפו!

מיד התאסף הקהל והוחלט לשלוח כמה בחורים למלט נפשו של ר' זושא מבור תחתיות.

זכותו של ר' זושא עמדה לו, והבחורים חילצוהו בשלום מבית האסורים. עוד באותו לילה העבירו את ר' זושא ואת משפחתו לטשערין, וכך ניצל מידי הפריץ.

שנים רבות התגורר ר' זושא בברסלב, ודמותו התמוגה להפליא עם הסביבה. עד שביום אחד נאלץ לעקור לטשערין. המכולת נסגרה ור' זושא גא-ט נעלם.

יצאתו של רבי זושא מן העיר היכתה את הכול בתדהמה. עוד יותר מכך גברה הפליאה: הוא לא יצא סתם כך מברסלב; ידידו הבריחהו משם באישון לילה!

ומעשה שהיה כך היה:

בקרבת העיר ברסלב השתרעה אחוזתו של הפריץ מולודובסקה, בעל המקום. עשיר גדול היה הפריץ – ועיני הערלים העניים יצאו מחזריהן מקנאה בהביטם בכל אשר לו.

פעם אחת, בשבוע מטיול בחוץ לארץ, לבש הפריץ מעיל עור יקר-ערך שרכש אי שם.

ביום מן הימים הזדמן אחד הערלים לאחוזתו של הפריץ לרגל מלאכה כלשהי, וכשנכנס פנימה הבחין במעיל-העור התלוי על קולב. עיני הערל התרחבו מחמת קנאה, ולבו החומד החל להכות בו בטרופ. 'הנה', אמר לעצמו, 'עומד אתה בקרבת מקום למלבוש יקר זה. הושט ידך וקחהו, איש לא יראה במעשיך!'

מחמת חמדה לא הירבה הערל במחשבות. מהיר כבוק תפס את המעיל והחל לנוס עמו בדרך החוצה.

כינוי מוזר היה לו לאותו חסיד ירא אלקים: 'ר' זושא גא-ט' – 'ר' זושא שם ה', הלא הוא ר' זושא בעל המכולת בברסלב.

כינוי זה לא ניתן לו לחינם. יהודי תמים היה, שישם השי"ת שגור על פיו. כאשר ראו אותו משוחח עם מישהו, ידעו כי שיחו ושיגו הינם רק בענייני שמיא. הוא לא שכח ולא נתן לשכוח כי הקב"ה הוא מלך העולם, היה, הווה ויהיה, ולית אתר פנוי מניה.

בעמדו במכולת לשרת את לקוחותיו, מובן מאליו היה כי יזכיר וישוב להזכיר את שמו ויתברך.

פלוגי נכנס ומבקש מחצית הליטרה שמן – ורבי זושא מצהיל אליו פניו:

"גש נא יקירי לפינה זו, ובשם ה' הורד מן המדף את הדרוש לך".

מישהו שואל על מצרך כלשהו – ורבי זושא משיב: "מיד, בעזר השי"ת, אתן לך".

וכשבת תינוק בשליחות אמו עם כמה פרוטות לקנות כיכר-לחם, מתחייך הוא כנגדו תוך כדי הגשת הלחם, ונפרד ממנו בברכה:

"יברך אותך ה' וישמרך, ילד יקר".

ובין קונה זה לאחר לא ישב ר' זושא בחיבוק-ידיים; תמיד התפלל, קרא פרקי תהילים והשיח לבו לפני השי"ת כילד המדבר עם אביו.

השבוע לפני...

השבוע לפני 127 שנה

■ כ"ד בטבת, שנת תרל"ט – שמועה על פטירתו של רבי אבא'לה

רבי אבא היה מתלמידיו המובהקים של מוהרנ"ת, עובד ה' מופלג, שעל גדולתו וצדקתו סופר רבות. הוא נולד בעיר טשערין לאביו רבי שמואל, שהיה מתלמידיו רבינו הקדוש והתברך ממנו בעשירות מופלגת. את השם 'אבא' העניק רבי שמואל לבנו על שם אביו רבי אבא שוחט, מגדולי תלמידי רבינו, שעבד את ה' במסירות נפש, מתוך עניות רבה.

שמו של רבי אבא'לה הנכד מופיע רבות במכתביו של מוהרנ"ת, מהם עולה דמות של חסיד אמיתי שעשירותו איננה גורעת מעבודתו הקדושה אפילו כמלא נימה, כי אם מוסיפה זכויות ומצוות עד בלי די.

בשנת תרכ"ט ביקר רבי אבא'לה בארץ ישראל, יחד עם רבה של טשערין רבי נחמן גולדשטיין, ועם הנגיד ר' יעקב מטשערין (עלים לתרופה, מכתבי ר' יצחק שטרנהרץ, יום ו', פרשת במדבר, שנת תרכ"ט).

בשלהי שנת תרל"ח חלה את חוליו האחרון, וידידו רבי נתן ב"ר יהודה מטבריה הפך עולמות בשבילו - "לצעוק ולזעוק ולעורר רחמים עלי, ולהודיע לכל אנשי שלומנו היראים שוכני עפר, לעורר אותם שימליצו טוב בעדו, כי הוא פארנו והדרתנו, והוא ממחזיקי הבנין של רבינו ז"ל ומתומכי אורייתא" (נתיב צדיק, ב"ב תשל"א, עמוד נג).

הידיעה הכואבת על פטירתו ללא עת הגיעה לטבריה ביום א' לסדר וארא, שנת תרל"ט; וכה כותב ידידו הגדול בסערת לב ונפש: "עתה אחי ידיד נודע לי משברינו הגדול שעבר עלינו בעת האות, אשר נלקח מאתנו פאר ראשינו, מחמד עינינו, ר' אבא'לע זצ"ל, אשר אור תורתו וצדקתו יצרו בצורר החיים, בתוך נשמת הצדיקים והחסידים של רבינו ז"ל ותלמידיו הקדושים. אך עלינו לספוד מספד רב שנחסר לנו מתוך הקיבוץ הקדוש אדם גדול כזה.

"על כן בני ואחי, מאד בקשתי ממך לכתוב לי מתי היה הסתלקותו, ואם כתב צוואה, ואיך ובאיזה אופן, ואם דיבר קודם הסתלקותו. וגם לכתוב לי אם הבנים שנולדו לו עתה הם ב"ה חיים וקיימים [...] אשרי לו! אשרי חלקו! הלא למשמע אוזן דאבה נפשי, שנלקח מאתנו קודם הזמן. אך הצור תמים פעלו, וכל דרכיו משפט, להגיד כי יש'ה יצורי ולא עולתהו, בו, צדיק וישר הוא.

"ומאד בקשתי ממך לכתוב לי מה שאני מבקש אותך, כי לבי דוי עלי, על כן אני רוצה לידע איך ומה, כי צערי גדול עד למאד ודמעתי על לחיי בכורי אותו, כי אני ידעתי עיקר ערכו, כי אני עמדתו אצלו ארבעה שבועות כסדר, וראיתי הוראת שמים שלו. אוי לנו על שברנו המר והמרו! המקום יתם אותנו בתוך אבלי ציון וירושלים" (שם, עמוד סח).

לחידודא

חידה מס' 37

ב'ספר המידות' בכל ערך יש שני חלקים מה ההבדל ביניהם?

הפתרון לחידה מספר 36
כמה פעמים השתמש רבינו בתפילותיו בזכות אבותיו הקדושים?
שלוש פעמים
(על פי טובות זכרונות ז')

זכה בהגרלה לחידה מס' 35 נחמן אוחיון, מודיעין עילית.

זכות קניה בסך 50 ₪, בחנות ספרים 'ברסלב' רחוב מאה שערים 110 ירושלים

